

dig enig i statsministerens beklagelse af de fortsatte franske atomprøvesprængninger, og vi støtter også det krav, som statsministeren rejste, om et øjeblikkeligt stop for alle prøvesprængninger.

Men vi undrer os måske lidt over, at redegørelsen ikke indeholder et eneste ord om, hvad den danske regering rent faktisk vil gøre med hensyn til Frankrigs arrogance over for befolkning og miljø i Stillehavsregionen.

Derfor vil Enhedslisten i den kommende folketingssamling foreslå, at Folketinget beslutter at udelukke franske firmaer fra alle offentlige licitationer i Danmark samt sætter stop for indkøb af franske varer i alle offentlige institutioner.

Hvad angår situationen i det tidligere Jugoslavien, skal vi ikke skjule, at vi undrer os en smule over statsministerens skamrosning af FN's rolle. Måske er det et forsøg fra statsministerens side på at sige til de danske familier, som har mistet deres kære, at deres tab ikke har været forgæves.

Men i sandhedens interesse må det noteres, at den såkaldte fredsplan, som det såkaldte verdenssamfund – og det vil i praksis sige et FN domineret af USA og et EU domineret af Tyskland – forsøger at presse ned over Bosnien, er i fundamental modstrid med alle internationale retsprincipper.

Med hvilken ret forsøger verdenssamfundet at gennemtvinge en de facto-opdeling af et internationalt anerkendt land og oven i købet en opdeling baseret på mere eller mindre frit opfundne etniske retningslinjer? Vi havde håbet, at regeringen havde benyttet åbningstalen til at slå fast, at Danmark aldrig nogen sinde alene eller gennem nogen international forsamling vil acceptere nogen former for økonomiske eller diplomatiske aftaler med nationalistiske magthavere, så længe krigsforbryderne ikke er udleveret til strafforfølgelse, og så længe ikke alle flygtninge, der ønsker det, har fået mulighed for at vende tilbage til deres hjem i sikkerhed.

Selvfølger kan en åbningsredegørelse ikke tage alle spørgsmål op. Alligevel er der et par ting, som vi godt vil nævne, og som ikke var omtalt i åbningsredegørelsen.

For det første vores forhold til flygtninge og andre udlændinge i Danmark: Hvad er egentlig regeringens holdning i den kommende folketingssamling? Det er selvfølgelig utrolig human af regeringen, at den vil lade en vis frk. Manley springe køen og de sædvanlige krav over og få

dansk indfødsret i rekordfart. Den sag skal vi nok få lejlighed til at diskutere i den kommende uge.

Men hvordan forholder regeringen sig til, at vi efterhånden har fået opbygget en mur omkring Danmark, en mur så tæt, at selv en europæisk statsborger, som er gift og har børn i Danmark, ikke engang kan få opholdstilladelse i Danmark, hvis det stod til Direktoratet for Udlændinge? Når regeringen er tavs om disse ting både i den mundtlige og den skriftlige redegørelse til Folketinget, skyldes det måske hensynet til Venstre og De Konservative. Jeg ved det ikke. Måske skyldes det også bare, at regeringen synes, at vi har verdens bedste udlændingelov.

Et andet spørgsmål, som var fraværende i statsministerens åbningstale, var den over et år lange buskonflikt i Esbjerg. Egentlig er det en lille smule ironisk, for samtidig med at statsministeren stod på Folketingets talerstol og med følt patos, ægte følt patos, erklærede: »Stagnation er vendt til fremgang. Pessimisme er afløst af optimisme. Danmark er kommet i gang igen.«, ja, så kørte der ikke en bus i hele Storkøbenhavn på grund af sympatiaktionerne med de fyrede Ri-Bus-chauffører.

Jeg ved godt, at der er mange i dette Ting, som vælger at se de aktionerende Ri-Bus-chauffører som blot og bart ballademagere, men i så fald burde man stille sig spørgsmålet:

Hvad er det, som gør, at ganske almindelige mennesker, de fleste af dem i halvtredserne, nogle oppe i tresårsalderen, som i årtier har passet deres arbejde, som aldrig har været i konflikt med loven før, og som for de flestes vedkommende politisk har ligget et eller andet sted mellem Socialdemokratiet og partiet Venstre, pludselig udvikler sig til ballademagere?

I Enhedslisten forstår vi godt, at mange politikere helst vil glemme Ri-Bus-konflikten, for den er jo et eksempel på, hvad der sker, når politikerne – i dette tilfælde opvændt af den hellige privatiserings- og uldiciteringsild – glemmer, at der er en grænse for, hvad man kan byde folk, uden at der kommer en reaktion. På den måde er Ri-Bus ikke nogen undtagelse.

Hvis man fortsætter med at angribe de arbejdsløse, hvis man støder nye grupper ud af det organiserede fællesskab, kommer der en reaktion før eller senere. Jeg synes, at Socialdemokratiet grundigt skal overveje med sig selv, om de virkelig ønsker at bidrage til det.